

[Finansministeren.]

i forbindelse med en egentlig skattereform, der ikke bare klarer problemet for næste år, men også på længere sigt. Men hverken statsministeren eller jeg har dog under den debat om disse problemer, der har været ført i sommerens løb, afvist at tage spørgsmålet op, når folketinget mødtes igen i det nye folketingsår, og så må en løsning jo findes i forbindelse med behandlingen af udskrivningsloven; det er her, den hører hjemme. Det var vist også det, jeg svarede hr. Poul Møller.

Ingen har vel mere end regeringen talt imod de urimeligheder, der findes på dette område. Vi er også helt opmærksomme på, at det kan tage tid at gennemføre en samlet skattereform; det har statsministeren jo netop understreget. Men det er altså vor opfattelse, at de skridt, som skal tages, i videst mulig udstrækning må indpasses i en sådan reform, og man kan vel heller ikke udelukke, at en samlet skattereform kunne gennemføres så hurtigt, at et af de første trin netop blev løsningen af problemet om skatten på indkomststigninger. Det kan man vel ikke helt udelukke.

En ændring af det særlige merindtægtsfradrag kan selvfølgelig løse noget af problemet, men jeg vil gentage, hvad jeg sagde i sommer i mit svar på et af hr. Poul Møller stillet spørgsmål, at en ændring af merindkomstfradraget kun vil få rigtig virkning det første år, og at en sådan ordning ikke løser problemerne på længere sigt. Har man én gang fået et merindtægtsfradrag, vil en stigning i indkomsten fra år til år under det nuværende system fortsat blive ramt af den alt for kraftige marginalskat.

En anden ulempe ved merindtægtsfradraget er, som enhver ved, at det er indviklet. Den skatteyder, der skal afgøre, om han vil påtage sig ekstraarbejde, kan alligevel ikke overse, hvad han skal betale i skat af merindtægten, og en ændring af merindkomstfradraget vil derfor næppe gøre folk mere interesserede i at øge arbejdsindsatsen, og det var jo det, hr. Poul Møller i sommer motiverede sit spørgsmål med.

Jeg har tidligere rejst tanken om en ned-sættelse af de høje procenter umiddelbart over den nuværende proportionalsskattegrænse ved en skattepligtig indtægt eller — mere præcist udtrykt — en skala-

komst på 22.000 kr. Og den samme tanke har jo været rejst af hr. Baunsgaard. Naturligvis kan man forhøje proportionalsskattegrænsen, sådan som der har været stillet forslag om fra forskellig side, og en sådan forhøjelse kan være helt rimelig; man skal blot være opmærksom på, at man heller ikke ved en sådan forhøjelse slipper for alle problemerne, men blot skubber dem lidt højere op på skatteskalaen, hvor marginalsskatteprocenterne er endnu højere, og hvor springet i skatteprocent fra proportionalsskattestrækkets faste procent på de 21 op til det næste trin derfor bliver endnu større, idet man ikke blot springer op til de 60 pct. i statsskat, men måske får et spring op til 70 eller 76 pct. eller endnu mere, alt efter hvor meget vi flytter denne grænse. Samtidig vil en sådan ændring medføre meget betydelige skattelettelser for de højere indkomster, hvis man ikke samtidig ændrer på procenterne for de højere trin. Men i så fald vil springet jo blive endnu større. Det er alt det, der gør, at det ikke er så ligetil at klare problemet om beskatningen af merindkomster, når det skal ske inden for rammen af vort nuværende skattesystem.

Det er også det, der er baggrunden for, at regeringen ønsker en mere dybtgående reform på dette område. Jeg er også på dette punkt helt enig med ordføreren for det radikale parti, hr. Baunsgaard, i understregningen af, at det, der tiltrænges, er en ændring af selve skattesystemet, og at problemerne ikke klares blot ved visse omlægninger fra direkte skat til forbrugsskat. Det, der tiltrænges for virkelig at få problemet løst på længere sigt, er nemlig gennemførelsen af en samtidighedsskat, hvor enten skattefradragetsreglen helt er ophævet, eller hvor skattefradraget sker i direkte forbindelse med den løbende indkomst således som foreslået af regeringen, og således som vi yderligere vil udbygge det i det forslag, vi kommer med. Den bedste løsning opnås ganske simpelt igennem kildeskatten, når denne udformes som en konsekvent samtidighedsskat.

Et forhold, som jeg meget stærkt vil understrege, er, at en lempelse af beskatningen af merindtægter ikke er gratis, den koster penge. Det kan blive mange penge, alt efter hvor vidtgående en lempelse man vil gennemføre. Hvad enten man vælger